

YLEISMAAILMALLINEN OIKEUSNEUVOSTO

BAHÁ'Í-MAAILMANKESKUS

Ridvánina 155

Maailman bahá'ílle

Rakastetut ystävät

Nyt nelivuotissuunnitelman puolivälin kohdalla me teemme ilahtunein sydämin tiettäväksi, että maailmanlaajuinen bahá'í-yhteisö aukoo uusia uria ja on kehityksessään dynaamisessa vaiheessa. Joukkojen liittymisen prosessi, johon sen voimat on keskitetty, edistyy selvästi.

Kolme kehityskulkua kirkastaa odotuksemme. Yksi on ne kelpo tulokset, joita saadaan kaikkialla, missä koulutusinstituutit toimivat. Kymmenet tuhannet yksilöt ovat viimeisten kahden vuoden aikana suorittaneet vähintään yhden instituuttikurssin. Välttömät seuraukset heille ovat olleet suuresti vahvistunut usko, tietoisempi henkinen identiteetti sekä syvempi sitoutuminen bahá'í-työhön. Toinen koskee huomattavaa parannusta edellytyksissä perustaa ja muodostaa uudelleen paikallisia henkisiä neuvostoja. Päätös muodostaa nämä laitokset ainoastaan Ridvánin ensimmäisenä päivänä ja tehdä tämä pääasiassa niiden yhdyskuntien aloitteesta, joille ne kuuluvat, pantiin toimeen vuonna 1997. Vaikka paikallisten henkisten neuvostojen lukumäärä välittömästi muttei odottamatta supistuikin kautta maailman, vähennys ei ollut kovin suuri; itse asiassa joissakin maissa kirjattiin lisäystä. Tämä tulos osoittaa, että näiden jumalallisesti säädettyjen laitosten kypsymisprosessin suunta on oikea. Kolmas on, että ystävät saa liikkeelle uusi itsevarmuus opettamisessa, mikä tuottaa vaikuttavia tuloksia useilla seuduilla. Mahdollisuus tasaiseen ja jatkuvasti paisuvaan uusien uskovien vuohon on aina ollut suuri, ja me voimme sanoa varmasti, että kykyä tehdä siitä totta on nykyisen suunnitelman aikana kehitetty järjestelmällisesti enemmän kuin koskaan ennen.

Näiden edistyksen merkkien lisäksi me olemme mielissämme siitä hämmästyttävästä vauhdista, jolla Karmelin rakennushankkeet edistyivät ja pysyivät juuri päättyneeksi vuodeksi laaditussa aikataulussa. Välttömästi edessämme on kolmen uuden kansallisen henkisen neuvoston perustaminen toukokuussa — Sabahin, Sarawakin ja Slovakian — sekä Liberian kansallisen henkisen neuvoston perustaminen uudelleen, mikä kasvattaa Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston tukipylväiden luvun 179:ään. Tarkastellessamme yhteisöllemme suotavia jumalallisia suosio-osoituksia me olemme syvästi kiitolliset sen palvelutyön lujuudesta, jota yksittäiset uskon kädet, kansainvälinen opetuskeskus sekä kaikilla mantereilla olevat neuvonantajat ja heidän apujoukkonsa ovat tehneet. Kansallisten henkisten neuvostojen kasvava voima myös lujittaa vakuuttuneisuuttamme siitä, että riemuvoitot ovat lähellä.

Taustana tälle edulliselle kuvalle yhteisömme tulevaisuudennäkymistä on eripurana vallassa oleva planeetta. Mutta kuitenkin keskellä laajalle levinnyttä ihmishengen lohduttomuutta on ilmeistä, että jollakin tietoisuuden tasolla maailman kansojen keskuudessa kasvaa aavistus vastustamattomasta liikkeestä kohti globaalia ykseyttä ja rauhaa. Tämä aavistus on heräämässä, samalla kun tieteen ja tekniikan henkeäsalpaavat edistysaskeleet käytännössä poistavat fyysiset esteet kansojen väliltä. Silti monenkirjava sarja maailmaa järjestyttäviä koettelemuksia ja maail-

maa muokkaavia tapahtumia pitää ihmiskunnan yhtäaikaaisesti typertyneenä ja häkeltyneenä. Yhteiskuntaa ruhjovat myrskyt ja rasisukset ovat käsittämättömiä kaikille paitsi suhteellisen harvoille planeettamme asukkaille, jotka ymmärtävät Jumalan tarkoituksen tälle päivälle.

Ihmistoverimme kaikkialla kärsivät sitä itse tajuamatta yhdellä ja samalla kertaa niistä ristiriitaisista tunteista, joita *"nousun ja tuhon, yhdentymisen ja hajoamisen, järjestyksen ja kaaoksen"* samanaikaiset prosessit alati edetessään nostattavat. Shoghi Effendin mukaan nämä ovat eri puolet Jumalan suuresta suunnitelmasta ja pienestä suunnitelmasta, kahdesta tuntemattamme tavasta, joiden kautta hänen tarkoituksensa ihmiskunnalle toteutuu. Suureen suunnitelmaan liittyy sekasortoa ja katastrofeja, ja se etenee näennäisen, satunnaisen sekavasti, mutta itse asiassa se pakottaa ihmiskuntaa hetyttämättömiä kohti ykseyttä ja kypsyyttä. Sen käyttövoima on suurimmaksi osaksi ne ihmiset, jotka ovat tietämättömät sen kulusta ja jopa vihamieliset sen päämäärää kohtaan. Kuten Shoghi Effendi on tähdentänyt, Jumala käyttää suuressa suunnitelmassaan *"sekä mahtavia että mitättömiä pelinappuloita maailmaa muovaavassa hankkeessaan toteuttaakseen välittömän tarkoituksensa sekä perustaakseen lopulta valtakuntansa maan päälle"*. Sen aikaansaamien prosessien nopeutuminen vauhdittaa kehitystä, josta aluksi seuraa paljonkin tuskaa ja surua ja jonka me bahá'ít näemme merkkeinä vähäisemmän rauhan lähestymisestä.

Toisin kuin Jumalan suuri suunnitelma, joka etenee mystisesti, hänen pieni suunnitelmansa on selkeäräjäinen, etenee säännönmukaisten ja tunnettujen prosessien kautta ja on annettu meidän toteutettavaksemme. Sen perimmäinen tavoite on kaikkein suurin rauha. Se nelivuotinen kampanja, jonka keskikohtaan olemme päässeet, ilmentää pienen suunnitelman nykyvaihetta. Sen päämäärän saavuttamiselle täytyy meidän kaikkien omistaa huomiomme ja tarmomme.

Toisinaan voi näyttää siltä, että suuren suunnitelman eteneminen sotkee pienen suunnitelman kulun, mutta ystävillä on täysi syy säilyttää rohkeutensa. Sillä he näkevät syyn maailmaa yhä uudestaan koettelemaan sekasortoon ja, Suojelijamme sanoin, *"hyväksyvät sen välttämättömyyden, havainnoivat luottavaisina sen mystisiä prosesseja, rukoilevat palavasti lievennystä sen ankaruuteen, työskentelevät viisaasti tyynnyttääkseen sen raivon sekä osaavat odottaa näkemyksensä himmentymättä päätöstä niille huolenaiheille ja odotuksille, jotka sen väistämättä täytyy herättää"*.

Nopeakaan katsaus lähivuosien maailmantapahtumiin ei voi olla johtamatta havaintoihin, jotka ovat täynnä erityistä merkitystä bahá'í-tarkkailijalle. Ensiksikin kuohuksissa olevan yhteiskunnan melskeen keskellä voidaan havaita päivän selvä suuntaus kohti vähäisempää rauhaa. Kiehtova vihje tästä on Yhdistyneiden Kansakuntien entistä suurempi rooli voimakkaiden valtioiden tukemana maailman vanhojen ja polttavien ongelmien selvittämisessä; toinen seuraa siitä, miten maailman johtajat aivan viime kuukausina ovat dramaattisella tavalla myöntäneet, mitä kaikkien kansakuntien keskinäinen yhteys kaupasta ja taloudesta puheen ollen todella merkitsee — tilanne, jonka Shoghi Effendi ennakoi olevan olennainen osa elimellisesti yhdistynyttä maailmaa. Mutta bahá'í-yhteisölle vieläkin merkittävämpi kehityskulku on se, että valtava määrä ihmisiä etsii henkistä totuutta. Useita hiljan julkaistuja tutkimuksia on omistettu tälle ilmiölle. Suurinta osaa tästä vuosisadasta hallinneet aatteet ovat menettäneet voimansa; niiden hiipuesssa on vuosisadan loppuvuosina nousemassa esiin tarkoituksen jano, sielun kaipuu.

Tälle henkiselle janolle on tyypillistä rauhattomuus, lisääntyvä tyytymättömyys yhteiskunnan moraaliseen tilaan; se käy myös selvästi ilmi fundamentalismin esiinnoususta eri uskonno-

listen lahkojen keskuudessa sekä niiden uusien liikkeiden moninkertaistumisesta, jotka esiintyvät uskontoina tai pyrkivät ottamaan uskonnon paikan. Nämä ovat huomioita, joiden avulla voi ymmärtää planeetallamme käynnissä olevien kahden jumalallisesti etenevän prosessin vuorovai-
kutuksen. Sallimuksen näin suomat lukuisat tilaisuudet esittää Bahá'u'lláhin sanoma etsiville sieluille tarjoavat bahá'í-opettajalle dynaamiseen lähtökohdan. Seuraamukset ovat edessämme olevan tehtävän kannalta suunnattoman rohkaisevat.

Toiveemme, tavoitteemme, mahdollisuutemme päästä eteenpäin voidaan kaikki toteuttaa keskittämällä ponnistuksemme jumalallisen suunnitelman nykyvaiheen päätavoitteeseen — eli saamaan aikaan merkittävää edistystä joukkojen liittymisen prosessissa. Tähän haasteeseen voidaan vastata ponnistelemalla hellittämättömästi ja kärsivällisinä. Joukkojen liittyminen on mahdollisuus, joka ehdottomasti on yhteisömmе ulottuvilla. Herpaantumaton usko, rukous, sielusta kumpuavat virikkeet, jumalallinen apu — nämä ovat edistymisen perusehtoja missä tahansa bahá'í-hankkeessa. Mutta myös elintärkeää joukkojen liittymisen aikaansaamiseksi on realistinen asenne, järjestelmällinen toiminta. Oikoteitä ei ole. Järjestelmällistäminen varmistaa johdonmukaiset toimintaperiaatteet, jotka perustuvat hyvin laadittuihin suunnitelmiin. Yleisesti ottaen se merkitsee järjestyksellistä asennoitumista kaikkeen, mikä koskee bahá'í-työtä, joko opettamisessa tai hallinnossa, yksilön tai yhteisissä pyrkimyksissä. Samalla kun se ottaa huomioon yksilön aloitteellisuuden ja välittömyyden, se kannustaa olemaan selväjärkinen, järjestelmällinen, tehokas, määrätietoinen, tasapainoinen ja sopusointuinen. Järjestelmällistäminen on välttämätön toimintatapa, jonka kannustimena on toimimisen pakko.

Yhteisön järjestyksenmukaisen kehityksen turvaamiseksi on yksi bahá'í-laitosten tehtävistä luoda ja pitää yllä ihmisvoimavarojen kehittämisprosessi, jonka avulla bahá'ít, uudet ja vanhat yhtä lailla, voivat hankkia itselleen tiedot ja kyvyt pitää yhteisön jatkuva laajeneminen ja lujittuminen käynnissä. Koulutusinstituuttien perustaminen on ratkaisevaa näille ponnisteluille, koska instituutit ovat keskuksia, joiden kautta suuret määrät yksilöitä voivat hankkia ja kehittää kykyjä opettaa uskoa ja toimia sen hallinnossa. Niiden olemassaolo korostaa sitä, miten tärkeää on tieto uskostamme voiman lähteenä bahá'í-yhteisön ja sen muodostavien yksilöiden elämän elähdyttämiseksi.

Tiedossa olevat tosiasiat vahvistavat sen, että nelivuotissuunnitelma toimii siellä, missä ymmärretään järjestelmällinen asennoituminen ja sovelletaan sitä. Nämä samat tosiasiat osoittavat, että uskon laitokset ovat yhteishankkeissaan kansallisella, alueellisella ja paikallisella tasolla selvästikin pitäneet kiinni tästä ymmärryksestä. Kuitenkaan tämän ymmärtäminen ei ole yhtä selvää yksilöille, joiden varassa lepää suunnitelman lopullinen menestys. Tästä syystä meidän täytyy tähdentää uskonveljillemme sitä, miten tärkeä heidän omille ponnistuksilleen on tämä menestyksen välttämätön edellytys opettamisessa ja muissa hankkeissa.

Kansallisten ja paikallisten laitosten ohjelmiksi ja projekteiksi muuttamana suunnitelma muun muassa näyttää suuntaa, määrittelee tavoitteet, kannustaa ponnistelevaan ja tarjoaa monenlaisia tarpeellisia palveluita ja välineitä opettajien ja hallintoväen työn avuksi. Tämä on tietenkin välttämätöntä yhteisön asianmukaisen toiminnan kannalta mutta ei merkitse mitään, elleivät yhteisön yksittäiset jäsenet vastaa siihen osallistumalla aktiivisesti. Näin tehdessään jokaisen yksilön pitää myös tehdä tietoinen päätös siitä, mitä hän tulee tekemään suunnitelman hyväksi, sekä siitä, miten, missä ja milloin hän sen tekee. Tällaisen päättäväisyyden ansiosta yksilö voi pysyä perillä työnsä edistymisestä ja tehdä tarpeen tullen muutoksia siihen, miten hän

menettelee. Tottuminen tällaiseen järjestelmälliseen kilvoitteluun tuo tarkoitusta ja sisältöä kenen tahansa bahá'ín elämään.

Mutta paitsi että on välttämätöntä noudattaa laitosten kehotuksia, Bahá'u'lláh itse on uskonut yksilölle pyhän velvollisuuden opettaa uskoaan, mitä hän kuvaa *"kaikista teoista ansiokkaimmaksi"*. Niin kauan, kun on valistuksen tarpeessa olevia sieluja, tämän velvollisuuden täytyy varmasti olla jokaisen uskovan alituinen toimi. Sen suorittamisesta on yksilö vastuussa suoraan Bahá'u'lláhille. Shoghi Effendi kehottaa palavasti: *"Älköön hän odottako mitään ohjeita tai toivoko saavansa mitään erityistä rohkaisua yhteisönsä valituilta edustajilta älköönkään hän kavatko mitään esteitä, joita hänen sukulaisensa tai maanmiehensä mielivät asettaa hänen tiellensä, tai välittäkö arvostelijoidensa tai vihollistensa moitteista."* Uskon keskushahmojen ja Suojelijamme kirjoitukset ovat täynnään neuvoja ja kehotuksia, jotka koskettelevat yksilön korvaamatonta osaa uskon edistämisessä. Siksi on väistämätöntä, että meidän on mielestämme pakko tänä nimenomaisena ajankohtana koko ihmiskunnan elämässä vedota suoraan jokaiseen yhteisöme jäseneseen, jotta hän pohtisi sitä pakottavan tärkeää tilannetta, joka meillä kaikilla Abhá-kau-neuden apulaisina on edessämme.

Meidän osamme, rakkaat veljet ja sisaret, on olla tietoisesti osallisia valtavaan historialliseen prosessiin, jonka kaltaista ketkään ihmiset eivät milloinkaan ennen ole kokeneet. Globaalisen yhteisönä me olemme tähän mennessä onnistuneet ainoalaatuisella ja suurenmoisella tavalla edustamaan ihmisrodun koko kirjoa — kiitos lukemattomien elämien, ponnistusten ja rikkauksien, jotka tuhannet henkiset esivanhempamme auliisti uhrasivat. Ei ole mitään muuta ihmisten yhteenliittymää, joka voi sanoa rakentaneensa järjestelmän, jolla todistetusti on kyky yhdistää kaikki Jumalan lapset yhdeksi koko maailman käsittäväksi järjestelmäksi. Tämä saavutus antaa meille, paitsi verrattoman vahvaa asemaa, vielä nimenomaisemmin väistämättömän vastuun. Eikö meistä jokaisella siis ole suoritettavanaan jumalallinen velvoitus, täytettävänä pyhä velvollisuus jokaista toista kohtaan, joka ei vielä ole tietoinen Jumalan viimeisimmän ilmaisijan kutsusta? Aika ei seisahdu, ei odota. Joka hetki kohtaa hämmentynyttä ihmiskuntaa uusi koettelemus. Uskallammeko aikailla?

Ainoastaan kahden vuoden kuluttua on nelivuotissuunnitelma päätöksessään, vain muutamaa kuukautta ennen ikimuistoisen vuosisadan loppua. Edessämme häämöttää kahdenkertainen tapaaminen kohtalon kanssa. Ylistäessään kahdennenkymmenennen vuosisadan ennennäkemättömiä mahdollisuuksia rakastettu Mestari vakuutti, että sen jäljet tulevat säilymään ikuisesti. Siunatun kauneuden valpasta seuraajaa, jonka mielen valtaa tällainen näky, varmastikin kalvavat lukuisat kysymykset siitä, mitä osaa hän tulee näyttelemään näinä muutamina ohikiitävinä vuosina, ja siitä, onko hän tämän kauaskantoisen ajanjakson lopussa lisännyt oman merkkinsä niihin pysyviin jälkiin, jotka Mestari mielessään näki. Sielua tyydyttävän vastauksen takaamiseksi on tarpeen yksi ennen kaikkea muuta: toimia, toimia nyt ja toimia edelleen.

Harras pyyntömme pyhällä kynnyksellä meidän kaikkien puolesta on, että saisimme jumalallista apua ja runsaasti vahvistusta kaikkeen siihen, mitä teemme toteuttaaksemme jumalallisen suunnitelman pakottavan tärkeän tavoitteen näin kohtalontäyteisellä hetkellä ihmiskunnan historiassa.